

Ξένια Παυλοπούλου

Νικόλας Αλεβιζόπουλος

Σε ρώτησα...
(ένα ποίημα για την ποίηση)

Περπάτησα το νου σε ένα μακρύ διάδρομο
ανάμεσα σε πλήθος κεριά αναμμένα
ανάμεσα σε τάματα και απόηχους ψαλμών
Και ρώτησα «τι είναι Θεός;»

-Ο Δρόμος της Αναζήτησης που οδηγεί στη Γνώση,
ατέρμονοι διάλογοι με το υποσυνείδητο,
τα λόγια των σοφών κι οι χιλιάδες ερμηνείες,
η πίστη σε εκείνο που μας υπερβαίνει,
το επιφώνημα που πασχίζει να μετουσιωθεί σε λέξεις
μα εκείνες αδύναμες, ωχρές, γονυπετείς
ζητούν συγχώρεση για την αδυναμία τους τούτη
να ζωγραφίσουν το φως το διαυγές, το άσβεστο.
Είναι η Αγάπη, που κάνει να λάμπει η καρδιά
σαν βότσαλο, σαν σπίθα, σαν καθαρό νερό σε ρυάκι
που καθιστά διάφανο το θνητό, φθαρτό μας σώμα
και αποκαλύπτει την ψυχή ντυμένη με τους αχούς της σάλπιγγας
Είναι προσφορά σιωπηλή κι ανάλαφρη
σε κάποιον, σε όλους, σε εσένα, στον κόσμο ολόκληρο
Είναι δύναμη αναγεννημένη από τις στάχτες
καθώς ο πόνος, ο φόβος, ο θάνατος ξεορκίζονται και χάνονται
Είναι πληγές ανοιχτές στους αιώνες
Εκείνου που σταυρώθηκε για μια καινούρια ανατολή του ηλίου

Εγώ σε ρώτησα τι είναι Θεός
...κι εσύ μιλάς για Ποίηση.

Εικόνα: Μαρκ Σαγκάλ, "Τα τρία κεριά"

Καρδια μου...
(στίχοι για Τραγούδι)

Σαν βγαίνεις στο μπαλκόνι σου
εγώ τρέχω να κρυφτώ,
σα βλέπω το χαμόγελό σου
στον ουρανό πετώ.

Να σου χαρίσω κάτι ψάχνω
που να 'χει τη δικιά σου ομορφιά
κι όνειρα μόνος πλάθω
κάτω απ' τη δική σου ξαστεριά.

Καρδιά μου εσύ να 'σαι καλά
κι ελπίζω κάποια μέρα
εσύ να μ' αγαπάς.
Όσο και να ψάχνω
ποτέ μου δε θα βρω
κάτι τόσο όμορφο στον κόσμο αυτό.

Ένα σου βλέμμα περιμένω
ένα απρόσμενο φιλή
ένα χαμόγελο κρυμμένο
ό,τι σε κάνει μια αιθέρια μορφή

Καρδιά μου εσύ να 'σαι καλά
κι ελπίζω κάποια μέρα
εσύ να μ' αγαπάς.
Όσο και να ψάχνω
ποτέ μου δε θα βρω
κάτι τόσο όμορφο στον κόσμο αυτό.

Εικόνα: Νικόλας Αλεβιζόπουλος

La Vie Bohème

Κατερίνη Νικήτα

Δύο συγγάτοικοι στα πρόθυρα της έξωσης. Μία παρέα καλλιτεχνών που ζει στην υποβαθμισμένη γειτονιά Village της Νέας Υόρκης. Ένας χρόνος από την «πολύχρωμη» ζωή τους. Ζωή γεμάτη έρωτες, πάθη, απρόοπτα, αγάπη, απώλειες. Ζωή στο περιθώριο, αλλά ιδωμένη μέσα από το αισιόδοξο πρίσμα της φιλίας και της δημιουργίας.

Αυτή είναι – μάλλον συνοπτικά – η υπόθεση του Rent, ενός από τα πιο γνωστά και αγαπημένα μιούζικαλ ανά τον κόσμο. Εμπνευσμένο από την όπερα La Boheme του Puccini, το Rent έχει την δική του ιστορία. Ο Jonathan Larson δούλευε χρόνια για να γράψει ένα μιούζικαλ που να αφορά την δική του γενιά. Κι όταν το όνειρό του σχεδόν έγινε πραγματικότητα το 1996 και το Rent ήταν έτοιμο να ανέβει στη Νέα Υόρκη, το πρωί της πρεμιέρας, ο Jonathan Larson βρέθηκε νεκρός στο σπίτι του, από ανεύρυσμα αορτής, στα 35 του χρόνια. Δεν πρόλαβε να δει το έργο του να γίνεται τεράστια επιτυχία, αλλά κατάφερε να δημιουργήσει ήρωες που αγαπήθηκαν για την δίψα τους για ζωή.

Πριν από λίγο καιρό είχα την ευκαιρία να δω την κινηματογραφική εκδοχή του. Ούσα φανατική οπαδός των μιούζικαλ, αλλά γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι δεν περιορίζεται στο κλασικό πρότυπο των αμυδράστων, πολύ ρομαντικών και υπερβολικά αισιόδοξων μιούζικαλ, δεν είχα ιδέα τι να περιμένω...

Η ιστορία ξεκινάει παραμονή Χριστουγέννων στην πιο φημισμένη πρωτεύουσα του κόσμου, τη Νέα Υόρκη. Δύο απένταροι καλλιτέχνες και συγγάτοικοι, ο Μάρκ και ο Ρότζερ, παλεύουν για την επιβίωσή τους. Ο Ρότζερ, στιγματισμένος από την ασθένεια- μάστιγα της εποχής, το AIDS, έχει αποτραβηχτεί από τη ζωή, ενώ ο Μάρκ προσπαθεί να ολοκληρώσει την πρώτη του ταινία, ένα ντοκιμαντέρ γύρω από τη ζωή των μπόεμ καλλιτεχνών και των ανθρώπων του περιθωρίου. Η ζωή όμως επιφυλάσσει εκπλήξεις και στους δύο τους... Νέα πρόσωπα εισβάλλουν στη ζωή τους, καταστάσεις διαδέχονται η μία την άλλη, η επιτυχία και η αποτυχία σημαδεύουν τη ζωή τους, ενώ η φιλία και η αγάπη νοηματοδοτούν τα πάντα.

Η αίσθηση που μου άφησε είναι μοναδική. Δεν είναι ένα απλό μιούζικαλ, είναι μια ροκ στάση ζωής. Μέσα σε μιάμιση ώρα γέλασα, έκλαψα, ονειρεύτηκα, προβληματίστηκα, ταξίδεψα. Δεν είναι τυχαίο που το Rent, όπου παίχτηκε, είχε τόσο μεγάλη απήχηση. Οι χαρακτήρες του είναι ρεαλιστικοί, ενώ οι στίχοι και οι προβληματισμοί που εκφράζει η ταινία αποτελούν κοινά βιώματα και ανησυχίες της νέας γενιάς. Συγινεϊ, σοιάρει, καινοτομεί και μεταφέρει το πιο ωραίο μήνυμα απ' όλα, καθώς θυμίζει στο κοινό να ζει την κάθε μέρα σαν να μην υπάρχει επόμενη και κυρίως με αγάπη... γιατί μόνο έτσι μπορούμε να μετρήσουμε τις στιγμές της. Έκπληξη: Το Rent παίζεται με μεγάλη επιτυχία τα δυο τελευταία χρόνια στο θέατρο Σφεντόνα.

Το καστ που ενσαρκώνει τους ήρωες του μιούζικαλ είναι πολύ δυναμικό, γεμάτο ενέργεια και ταλέντο. Αποτελείται εξ ολοκλήρου από νέους καλλιτέχνες, όπως ο Αργύρης Αγγέλου, η Άντα Λιβιτσάνου, η Τάμτα, ο Ησαΐας Ματιάμπα, η Αντιγόνη Ψυχράμη, καθώς και πολλοί άλλοι, ενώ την προσαρμογή των κειμένων από τα αγγλικά στα ελληνικά επιμελήθηκε ο Γιώργος Καπουτζίδης. Πρόκειται για μια πολύ καλή προσπάθεια –ειδικά για τα ελληνικά δεδομένα, όπου τα μιούζικαλ σπανίζουν– πολύ διασκεδαστικό, αν και όχι εξίσου επιτυχημένο με την ταινία.

Στοχαστικά Δοκίμια

Μέσα στα πλαίσια του μαθήματος «Έκφραση/Έκθεση» (Γ' Λυκείου, τμήμα 3ο, καθηγήτρια: Μ. Λιπαράδου), τα δοκίμια των ποιητών μας Γ. Σεφέρη («Πάντα Πλήρη Θεών») και Οδ. Ελύτη («Πρώτα-Πρώτα...») αποτέλεσαν πηγή έμπνευσης για τους μαθητές μας που δοκίμασαν τη δημιουργική γραφή τους έναν πιο ελεύθερο τρόπο έκφρασης σκέψης, φαντασίας και συναισθημάτων. Τα λόγια του Ελύτη μας δίδαξαν: «Όταν έπιανα την πένα, θυμάμαι, ήθελα να αισθάνομαι πριν απ' όλα ελεύθερος». Και οι μαθητές δημιούργησαν τα δικά τους στοχαστικά δοκίμια ελευθερώνοντας ένα λόγο συνειρμικό και νεανικό που ταξιδεύει μέσα από τη δημιουργική γραφή τους, ως ακολούθως:

Μάσκες

Πλάτων-Λεάνδρος Παπαδόπουλος

Πριν έναν χρόνο περίπου τέθηκε προς ψήφιση νομοσχέδιο που απαγόρευε τη χρήση κουκούλας ή οτιδήποτε άλλου παρόμοιου αντικειμένου κάλυπτε το πρόσωπο. Φυσικά, διάφοροι αστειύμοι και λογοπαίγνια ακούστηκαν τότε περί αυτού του νόμου, που παρέμεινε σε εκείνη την εποχή που μετρούσαν την απόσταση της φούστας από τον αστράγαλο. Ένα από τα πολλά ανέκδοτα αφορούσε και το αν οι αποκριάτικες μάσκες υπόκεινται στον παραπάνω κανονισμό. Κι όσο αστειάκι αν φαίνεται μια τέτοια ερώτηση, οφείλει βέβαια να απαντηθεί από το νόμο. Αν η απάντηση είναι αρνητική, τότε το μόνο που θα έχουν να κάνουν οι γνωστοί άγνωστοι με τις γνωστές κουκούλες (και τα μάλλον άγνωστα κίνητρα) είναι να προσδώσουν μία πιο ευθυμη νότα στις θυελλώδεις διαδηλώσεις τους αντικαθιστώντας την κουκούλα με τη μάσκα ενός πειρατή ή ενός Άραβα, οπότε και πάλι η λειτουργικότητα του νόμου. Αν πάλι η απάντηση είναι θετική, τότε θα χρειαστεί να καταργηθεί ένα από τα πιο διάσημα έθιμα στο οποίο συμμετέχουν μικροί και μεγάλοι, εφόσον η μεταμφίσηση και η συμμετοχή στην αποκριάτικη παρέλαση συνεπάγονται πιθανή ερμηνεία των πράξεων αυτών ως κάλυψη του προσώπου και συμμετοχή σε διαδήλωση.

Αμφότερες οι εκδοχές δείχνουν τις αδυναμίες αποτελεσματικής εφαρμογής ενός τέτοιου νόμου. Μάλιστα πέραν από τη συγκεκριμένη περίπτωση αξίζει να σημειωθεί πόσο παράλογη είναι η δεύτερη εκδοχή, η διά νόμου κατάργηση, δηλαδή, ενός έθιμου για την επικράτηση της τάξης. Κι αυτό συμβαίνει διότι ένα έθιμο αποτελεί κάτι πολύ βαθύτερο από ένα νόμο. Βλέποντας και μόνο τις αντιδράσεις που έχει προκαλέσει η απαγόρευση της αγαπημένης για κάποιους (και μισητής για άλλους) συνήθειας του σιγάρου καταλαβαίνουμε ότι η απαγόρευση ενός έθιμου, που αποτελεί πολλά παραπάνω από μια απλή συνήθεια, θα ήταν ουσιαστικά – σε ένα δημοκρατικό τουλάχιστον κράτος – ανέφικτη. Αυτό συμβαίνει διότι μια καθιερωμένη γιορτή όπως οι Απόκριες έχει τις ρίζες της βαθιά στην ιστορία και όσο περνάει ο χρόνος οι ρίζες βαθαίνουν όλο και περισσότερο και τόσο πιο δύσκολα ξεριζώνονται από την κοινωνία. Ένας νόμος ωστόσο είναι κατά κύριο λόγο εφήμερος και δεν έχει την ευκαιρία να αποκτήσει το κύρος ενός έθιμου – τουλάχιστον με τρόπο τέτοιο, ώστε να γίνει σεβαστός από την κοινωνία.

Τα έθιμα, λοιπόν, δεν κινδυνεύουν από τους νόμους ή από έναν «κακό» δυνάστη που θα διέτασσε την κατάργησή τους. Τι θα γινόταν όμως αν οι ίδιοι οι άνθρωποι, η ίδια η κοινωνία απόδιωχνε κάποιο από τα έθιμά της; Λογικά η κοινωνία ελάχιστα θα επηρεαζόταν αρνητικά, αφού η ίδια πήρε την απόφαση να καταργήσει αυτό το έθιμο και έτσι ούτε που θα απασχολείτο με τις κινδυνολογίες που αναφέρονται σε ρήξη του πολιτισμού και κατά επέκταση της κοινωνίας, της ανθρωπότητας, της γης, του γαλαξία, του σύμπαντος και τα λοιπά, και τα λοιπά... Πέραν ωστόσο τούτων των υπερβολικών φωνών που ακούγονται, θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν ότι η απόρριψη ενός έθιμου, ενός κομματιού του πολιτισμού μιας κοινωνίας αποτελεί αδιαμφισβήτητη αξιοπρόσεκτο γεγονός. Διότι όσο σθεναρά αντιστέκεται μια κοινωνία να της αποκοπεί ένα κομμάτι της από κάποια άλλη

δύναμη (κρατικός νόμος, αυταρχικό καθεστώς, φυσική συγκυρία), τόσο δυνατή και σαρωτική πρέπει να είναι η αιτία που προκάλεσε την κοινωνία να απαρνηθεί αυτό το κομμάτι της.

Η αιτία αυτή, φαίνεται τελευταία, ότι μπορεί να συμμετέχει, μάλιστα, σε κάθε είδους αποικριάτικη γιορτή, αφού κατέχει μια μεγάλη συλλογή μασκών. Άλλοτε ντύνεται παγκοσμιοποίηση, άλλοτε μαζοποίηση και άλλοτε με στολές τόσο εξωτικές που θα τρόμαζαν και τον πιο ευφάνταστο. Όλες οι στολές, όμως, έχουν κάτι κοινό: συνοδεύονται από ένα χαμογελαστό προσωπίο, το οποίο κρύβει καλά το πρόσωπο πίσω του.

Πέραν όλων τούτων των θεωρητικών υποθέσεων, ωστόσο, δεν υπάρχει κάποιος πραγματικός λόγος για τον οποίο θα έπρεπε να καταργήσουμε ένα έθιμο όπως η Αποκριά, αφού εξάλλου είναι ένα έθιμο που μας ευχαριστεί. Όλοι ευχαριστιόμαστε να ντυνόμαστε και να διασκεδάσουμε ως πειρατές, σείχηδες, καουμπόηδες ή ήρωες

του κινηματογράφου. Πού και πού θέλουμε κι εμείς να φοράμε μια μάσκα, να αλλάζουμε πρόσωπο. Αν και νομίζω ότι τα ράσα δεν κάνουν τον παπά, καμιά φορά φορώντας το κατάλληλο περιβλήμα ξεγελάμε τον εαυτό μας πως είμαστε ό,τι φαινόμαστε. Όπως και να έχει, οι Απόκριες με τη μεταμφίσηση και το

Πάσχα με το σούβλισμα του αρνιού και το «τραπέζωμα» που ευχαριστούν όλον τον κόσμο δεν κινδυνεύουν από κατάργηση. Τι γίνεται ωστόσο με τα έθιμα που δεν είναι και τόσο ευχάριστα; Όλοι βεβαίως τηρούμε με θρησκευτική ευλάβεια το έθιμο της Τσινοπέμπτης, της Καθαρής Δευτέρας και όλοι απολαμβάνουμε το αρνί του Πάσχα, πόσοι όμως τηρούν και τη σαρκοκρατική νηστεία και απαρνούνται το κρέας για πάνω από ένα

μήνα ή τη νηστεία πριν από το πλουσιοπάροχο δείπνο των Χριστουγέννων; Εξάλλου ας μη ξεχνάμε ότι κι αυτά αποτελούν κομμάτι των ηθών και των εθίμων της κοινωνίας μας. Είναι αξιοπρόσεκτο, μάλιστα, ότι αν ένας ξένος δυνάστης μας επέβαλε δια νόμου την απαγόρευση της τέλεσης της νηστείας, τότε, όλος ο κόσμος θα αντιδρούσε για την παράνομη δράση ενός αυταρχικού καθεστώτος που έχει σκοπό να εκμηδενίσει τον πολιτισμό του έθνους μας. Ωστόσο, έχω την εντύπωση ότι το χαμογελαστό προσωπίο που λέγαμε, κατόρθωσε με πολύ δεξιολογικό και αναίμακτο τρόπο να μας πείσει να προτιμήσουμε ένα λαχταριστό γεύμα από το διπλανό μας φαστφουντάδικο, παρά την τήρηση του «ανιαρού» έθιμου της νηστείας!!!

Προς το παρόν γιορτάζουμε και τα Χριστούγεννα και το Πάσχα και τις Απόκριες. Στις Απόκριες, μάλιστα που τέλειωσαν πριν κάτι εβδομάδες, είχαν γεμίσει οι δρόμοι (όπως κάθε χρόνο άλλωστε) με ντυμένους ανθρώπους που φορούσαν μάσκες. Άνθρωποι με μάσκες, όμως, συνεχίζουν να υπάρχουν και τώρα και πολλοί από αυτούς είμαστε κι εμείς οι ίδιοι. Φοράμε μάσκες άλλοτε για να κρυφτούμε στη διαδήλωση, άλλοτε διότι όλοι οι διπλανοί μας φοράνε μάσκες, άλλοτε για να μη μας βλέπουν κι άλλοτε για να μη βλέπουμε... Ίσως κάποτε να πρέπει να πέσουν οι μάσκες...

Προς το παρόν γιορτάζουμε και τα Χριστούγεννα και το Πάσχα και τις Απόκριες. Στις Απόκριες, μάλιστα που τέλειωσαν πριν κάτι εβδομάδες, είχαν γεμίσει οι δρόμοι (όπως κάθε χρόνο άλλωστε) με ντυμένους ανθρώπους που φορούσαν μάσκες. Άνθρωποι με μάσκες, όμως, συνεχίζουν να υπάρχουν και τώρα και πολλοί από αυτούς είμαστε κι εμείς οι ίδιοι. Φοράμε μάσκες άλλοτε για να κρυφτούμε στη διαδήλωση, άλλοτε διότι όλοι οι διπλανοί μας φοράνε μάσκες, άλλοτε για να μη μας βλέπουν κι άλλοτε για να μη βλέπουμε... Ίσως κάποτε να πρέπει να πέσουν οι μάσκες...

Ίσως κάποτε να πρέπει να πέσουν οι μάσκες...

μακροβούτια, πατητές και ατελείωτες ώρες εξερεύνησης του βυθού με μάσκες. Θυμάμαι ακόμη, μια φορά που βρέθηκα στη Σύρο. Κοίταξα έξω από το παράθυρο και ξεχνιόμουν. Ο ήλιος χόρευε πάνω στα πάντα, στα άσπρα σπίτια, στ' αμάξια, στο δρόμο, στα μετρημένα δέντρα και η θάλασσα έλαμπε εκτυφλωτική. Τα πάντα πλημμυρισμένα με ήλιο.

Δεν είναι να απορεί κανείς που το καλοκαίρι είναι η αγαπημένη εποχή των παιδιών. Είναι η πιο όμορφη εποχή – κατ' εμέ – του χρόνου και η μοναδική που είναι αληθινά δική τους. Όταν είσαι παιδί, το καλοκαίρι μπορείς να κάνεις ό,τι θες εσύ. Να τρέξεις, να παίζεις, να φτιάξεις πύργους στην άμμο, να κολυμπήσεις ή ακόμη να μην κάνεις τίποτε απολύτως. Να παραμένεις ξαπλωμένος, ακίνητος και να χαλάρωσεις να απολαμβάνεις την απραξία σου. Όπως το πρωί που δεν χρειάζεται να πας σχολείο, οπότε μπορείς να μείνεις στο κρεβάτι και να χουζουρέψεις ως αργά κοιτάζοντας το ταβάνι.

Γι' αυτό κι εγώ φέτος θέλω να ζήσω το καλοκαίρι της απόλυτης απερισκεψίας ή μάλλον ακόμη καλύτερα της σχετικής απερισκεψίας. Οι πιο σοβαρές σκέψεις θα αφορούν το πόσες ώρες πέρασαν από την τελευταία φορά που έβαλα αντηλιακό και πού θα πάω το βράδυ με τους φίλους μου. Θα ακούω το ρυθμικό κτύπο που κάνει το μαλάκι όταν ακουμπά τη ρακέτα, το κύμα της θάλασσας να σιάει στην αμμουδιά, θα γέρω το γέισο του καπέλου μου και θα αποκοιμημαι...

Πάντα πλήρη ηλίου

Κατερίνη Νικήτα

Κάποια στιγμή το μυαλό κουράζεται και το βλέμμα τρέχει πάνω στις σελίδες του βιβλίου ανώφελα, χωρίς να συγκρατεί καμία πληροφορία, ούτε μια τόση δα ημερομηνία. Τότε το μυαλό μου τρέχει μπροστά στο χρόνο και τα μάτια μου πλημμυρίζουν από καλοκαιρινές εικόνες.

Κάθε φορά που ακούω τη λέξη καλοκαίρι στο νου μου ακριβώς η ίδια εικόνα: λαμπερός, χρυσός ήλιος σε καταγάλανο, καθαρό ουρανό. Ίσως επειδή πάντα έτσι ήταν στην Ελλάδα. Ήλιος και απέραντος ουρανός. Ουρανός χαμογελαστός και ήλιος που τη μια σε χτυπάει και την άλλη σε χαϊδεύει. Σε τυλίγει με αυτήν την υπέροχη ζεστασιά, αλλά μπορεί να γίνει και αφόρητος, συνδυασμένος με την υγρασία ή το καυσαέριο της μεγαλούπολης μπορεί να γίνει πνιγηρός και ανυπόφορος. Κάτω από τον ήλιο, το καλοκαίρι, το μαλλί «κονίγει» και το δέρμα σκουραίνει παίρνοντας όλες τις αποχρώσεις του μπρούντζου.

Και μετά, την εικόνα αυτή διαδέχονται άλλες, πιο καλοσχηματισμένες, πιο προσωπικές. Μια πανδαισία χρωμάτων που μυρίζουν θαλασσινή αρμύρα και αντηλιακό. Δυο κορίτσια με μεγάλα γυαλιά ηλίου και ακόμα πιο μεγάλα χαμόγελα σε ένα παραλιακό δρομάκι στη μέση του πουθενά. Μια παρέα καθισμένη γύρω από τη φωτιά, βράδυ, σε μια ήσυχη παραλία να τραγουδάει με τη συνοδεία κιθάρας. Νησιώτικα καλντερίμια, πρασινομάτες γάτες και μπλε παράθυρα. Καλοκαιρινές συναυλίες και νυχτερινά μπάνια. Βουτιές,

Σκέψεις Βροχής

Ξένια Παυλοπούλου

Βρέχει απόψε... όταν βρέχει με γεμίζει μια γλυκιά μελαγχολία, σχεδόν... «παράδοσιακή». Η βροχή είναι συνδεδεμένη με τη μελαγχολική διάθεση, όπως το ρολόι είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την έννοια του χρόνου και η τράπουλα με αυτήν της τύχης. Έχει ο άνθρωπος μια μανία να αισθητοποιεί το άυλο, να δίνει μορφή στις έννοιες, στις σκέψεις, στα συναισθήματα. «Είμαστε φτιαγμένοι από το υλικό των ονείρων» είπε ο Σαίξπηρ και εμείς παλεύουμε να αγγίζουμε με τα χέρια μας τα όνειρά μας, να ζωγραφίσουμε τους χτύπους της καρδιάς μας. Είμαστε καταδικασμένοι να αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο με τις αισθήσεις μας...

Έχω ανάγκη να επιτείνω αυτήν την μελαγχολία. Λατρεύω τον ρυθμό των συνειρμών μου, γοργό, αστραπιαίο, σε αντίθεση με εκείνο των σφυγμών μου, χαλαρό, νωθρό. Ρυθμός... κουρδίζω το μικρό γυάλινο αλογάκι που στέκεται- χρόνια τώρα- στα δυνατά πίσω πόδια σε μια στρογγυλή βάση, καμωμένη από πολλούς μικρούς καθρέφτες. Το κουρδίζω μια, δυο τρεις... το ακουμπάω στο ξύλινο κομοδίνο κι αυτό ξεινάει μια αέναη κυκλική κίνηση και στο δωμάτιο ξεχύνεται ο επαναλαμβανόμενος ήχος, η μωρουδιακή μουσική, νανουρίσμα που μου κλείνει τα βλέφαρα. Δεν κοιμάμαι... ονειρεύομαι! Αυτό είναι το στοίχημα: να ονειρευέσαι χωρίς να κοιμάσαι. Μα σήμερα κανείς δεν ξυπνά αυτούς που κοιμούνται. Μόνο για αυτούς που ονειρεύονται χτυπούν τα μεγάλα ξυπνητήρια.

Μεταλλικά, ψηφιακά ρολόγια χτυπούν σαν κόρνες τροχοφόρων διαπεραστικές. Δεν βρίσκεις πια κούκους ξύλινους... άλλοτε, κάποιο κορίτσι περιμένε ώρες ατέλειωτες ένα αστέρι να πέσει μέσα στη νύχτα για να ευχηθεί να πετάξει σε εκείνη η σκέψη του πρίγκιπα της. Τώρα εγώ- ένα άλλο κορίτσι- περιμένω ώρες ατέλειωτες τη λάμψη του κινητού τηλεφώνου μέσα στο σκοτάδι, σημάδι πως η σκέψη του δικού μου πρίγκιπα ήρθε να συναντήσει τη δική μου. Κι αυτό το ψη-

Γάυλερ Αλπερν: Βροχή

φιακό φως της ψυχρής συσκευής μοιάζει πυροτέχνημα, μοιάζει με σπίθα, με αστραπή, όπως αυτές που σχεδιάζουν σύμβολα έξω από το παράθυρο. Αλλάζουν οι εποχές... μα πάντα το Κορίτσι σκέφτεται τον Πρίγκιπα μέσα στη Νύχτα, πάντα η Βροχή φέρνει Μελαγχολία, πάντα ο Χρόνος θα κυλά κι ας αλλάζουν μορφές τα Ρολόγια.

Πάντα θα γυρίζει τις στροφές του το αλογάκι. Το φως από το τηλέφωνο διαπερνά το γυάλινο κορμί του κι αυτό γίνεται πρίσμα κι όλα τα χρώματα της Ίριδας ξεπηδούν από μέσα του, χτυπούν στους καθρέφτες της βάσης καθώς αυτή συνεχίζει να γυρνά. Κι όλο το δωμάτιο γεμίζει χρώματα...! Ίσως όμως να ήταν η ιδέα μου... Ίσως το φως από το μήνυμα να διαπέρασε το δικό μου σώμα και εγώ να έγινα ένα πρίσμα συναισθημάτων. Να χτύπησαν αυτά στους καθρέφτες γύρω μου... όχι στους αληθινούς. Κάθε αντικείμενο είναι ένας καθρέφτης, καθρεφτίζει καταστάσεις, στιγμές, πρόσωπα, προσωπεία... χτύπησαν, λοιπόν, τα συναισθήματα στους καθρέφτες και το μυαλό γέμισε χρώματα.

Φωτεινές οι λέξεις στην ψηφιακή οθόνη «Μου λείπεις». Τέτοιες ώρες, τέτοιες κουβέντες ανυψώνουν τον άνθρωπο. Αυτό μας λείπει, το «εσύ» που θα κάνει το «εγώ» μας πλήρες. Είτε αυτό το «εσύ» απευθύνεται στον φίλο, στο ταίρι, στον γονιό, στον χαμογελαστό περαστικό που θα μας δώσει ένα μαντήλι, να σκουπίσουμε το δάκρυ που κυλάει στο μάγουλό μας, καθώς βαδίζουμε μόνοι στους αχανείς δρόμους, κάτω από τα κίτρινα φώτα μιας αδιάφορης πολιτείας... δεν έχουμε όνομα, δεν έχουμε φωνή... είμαστε αριθμοί...

Κρύβεσαι κι εσύ πίσω από αριθμούς. Πασχίζω να θυμηθώ έναν από αυτούς για να σε βρω...6..9...7... πατώ τα κουμπιά του τηλεφώνου... ακούω τη φωνή σου... μπλέκεται με το τραγούδι του γυάλινου αλόγου και με τον ήχο της βροχής. Πώς το έλεγε η Κική Δημουλά;...

«... ήχος ... βροχής... σι σι σι...
...εσύ εσύ εσύ...»

Ανώνυμα τα πλάσματα της νύχτας

Βασιλικής Μαγκαφώση

Σάββατο βράδυ. Τότε συνηθίζουν να βγαίνουν τα φαντάσματα.

Θλιμμένα, οργισμένα, παραπονεμένα, παραπλανημένα, περιδιαβαίνουν στον κόσμο μας, χλωμά, διάφανα, λευκά, κραυγάζοντας με πόνο, χωρίς φωνή, ψάχνουν να βρουν το χαμένο τους δικό. Το δικαίο και το άδικο, ποιος το ορίζει; Επιστρέφοντας στον κόσμο των ζωντανών, ώρα 11:00, και φεύγω απ' το σπίτι μιας φίλης μου-σε μια παράλληλο της Συγγρού μένει- για να πάω στο κέντρο της Αθήνας. Βγαίνω στη Συγγρού, να πάρω λεωφορείο για Ομόνοια. Σκοτεινά στενοσόκακα και ψίθυροι, το θρόισμα των φύλλων, τα φαντάσματα κρύβονται και παραμονεύουν. Ανοίγει και κλείνει η πόρτα ενός αυτοκινήτου και βγαίνει... δεν μπορείς να προσδιορίσεις ακριβώς τι...

Φοβήθηκα. Κι όμως τι να φοβηθώ από ένα πλάσμα της νύχτας που προσπαθεί να κρύψει την γύμνια του, να αλλάξει την ταυτότητά του, το πρόσωπό του;

Παίρνω το λεωφορείο και κατεβαίνω πλατεία Βάθης κι ύστερα από εκεί με τα πόδια στου Ψυρρή. Πλατεία Βάθης, εκεί που η ανθρώπινη αξιοπρέπεια κείται ξεχασμένη στους υπονόμους, μάχεται να διώξει από πάνω της τη σαπίλα, τους λεκέδες από λάσπη και τη μυρωδιά από κάτουρο. Μορφές τρεμάμενες, τα πλάσματα της νύχτας ξαπλώνουν στα παγκάκια, σωριάζονται στις άκρες των πεζοδρομίων, απλώνουν ικετευτικά τα χέρια, αποζητώντας απάντηση, παρακαλώντας για βοήθεια. Μπράτσα τρυπημένα, φλέβες ξεσκισμένες, μάτια άγρυπνα, μαυρισμένα από τις κακουχίες και μάγουλα ρουφηγμένα βαθιά στο πρόσωπο, πρόσωπο αποστεωμένο. Για μια ακόμη φορά σκύβω το κεφάλι-μη μπορώντας να προσφέρω βοήθεια-όχι μπροστά στο θέαμα, μπροστά στο μέλλον που ξέρω πως θα έρθει. Θάνατος.

Εντβάρντ Μουνχ: Η κραυγή

Πτώματα στα στενά σοκάκια που κανείς δεν θα πάρει είδηση. Παρά μόνο αυτός που το επόμενο πρωί θα ψαχουλέψει με το πόδι του το άψυχο σώμα και γρήγορα θα απομακρυνθεί από το μίσμα του θανάτου.

Φτάνοντας στου Ψυρρή, μπαίνω στα γρήγορα σ' ένα κατώ. Να ξεφύγω απ' τους ανθρώπους; Απ' το κοινό τους μέλλον; Ποιος ξέρει; Καπνός και τσιγάρα που σβήνονται σ' ένα τασάκι ή αφήνονται να πέσουν στο πάτωμα. Μου θυμίζουν σιγή από ταινία, όταν κάποιος σβήνει το τσιγάρο στο γυμνό κορμί μιας πόρνης-δάχτυλα κιτρινωμένα απ' τον καπνό, ίσως κι απ' τα χρόνια, δάχτυλα νεκρού-μου θυμίζουν σπύρτα αναμμένα που πέφτοντας βάζουν στο δάσος φωτιά. Ποιος νοιάζεται αν σφαδάζει η γυναίκα απ' τον πόνο, αν δεν υπάρχουν πλέον δάση να καούν; Κανείς.

Φεύγω. Γι' άλλη κατεύθυνση. Άλλη αναζήτηση. Συζητώ στο ταξί. Πλάσματα της νύχτας παντού. Φοβάμαι και πάλι. Σκέφτομαι. Αναλαμβάνεις την ευθύνη να φέρεις στον κόσμο ένα βρέφος, που θα γεννηθεί καταχρωμένο, καταδικασμένο να υπηρετήσει μία πατρίδα που δεν θα του ανταποδώσει ούτε στο ελάχιστο τις υπηρεσίες που τις προσφέρει; Καμιά απάντηση. Σιωπή.

Γαλήνη... Τα πλάσματα της νύχτας ακόμη παραφυλάνε. Ανύπαρκτα, ανώνυμα, γυμνά, χαμένα, μα ασφαλή στη σιγουριά που τους προσφέρει το σκοτάδι. Καπνός και σκόνη, τα προστατεύουν, μέχρι να κρυφτούν καθώς σιγά-σιγά ο ήλιος ανατέλλει... Ο μεσαίωνας της ηρωικής και του αλκοόλ... Ποιος θα μας γλυτώσει; Μορφές τρεμάμενες, σκιές θολές στους λερωμένους τοίχους, φαντάσματα, τα πλάσματα της νύχτας, δίχως όνομα, ουρλιάζουν στο ημίφως, σ' ένα παράλογο παραλήρημα, σ' ένα ξέσπασμα, κυνηγημένα από νεφέλες, ερινύες, αναμνήσεις...

Το τραπουλόχαρτο

Το κουδούνι ακούστηκε δύο φορές. Και μετά ένας κοφτός τύπος στην πόρτα. Ένας ψηλός τύπος, γκριζά μαλλιά και φαλάκρα, επίσημο ένδυμα, άνοιξε.

«Ο κύριος σας περιμένει επάνω. Είναι όλα έτοιμα.»

Χωρίς κουβέντα προχώρησε στο γνώριμο χώρο. Ανέβηκε την ξύλινη σκάλα για να φτάσει στην σοφίτα.

«Καλώς ήλθε. Σε περιμέναμε. Κάθισε.»

Ήταν τρεις. Τον υποδέχτηκαν με τις δέουσες τιμές και τον άφησαν να επιλέξει εκείνος τη θέση του στο τραπέζι. Υπήρχαν τέσσερις καρέκλες κι εκείνος επέλεξε την πιο μακρινή. Αυτή που είχε την πλάτη στον τοίχο. Παλιές συνήθειες.

Ο οικοδεσπότης κάθισε απέναντί του. Οι δύο άλλοι τύποι δεξιά κι αριστερά του. Αδιάφορες φάτσες. Παρά ταύτα πολυτελείς.

Η τσόχα ήταν πράσινη, και μόλις ετοιμάστηκαν τα απαραίτητα ποτά, αυτός ανασήκωσε τα φρύδια κι έβαλε το χέρι στην αριστερή του τσέπη. Τα βλέμματα των τριών άλλων ακολούθησαν νοερά τις κινήσεις των χεριών του. Κανείς δεν ήθελε κάτι αναπάντεχο.

Αλλά αυτός τράβηξε μία τράπουλα.

«Ξεκινάμε, κύριοι!»

Ήταν το καθιερωμένο παιχνίδι πόκερ της Πέμπτης, την ώρα που ο ήλιος δύει και τα παιδιά μαζεύονται στα σπίτια τους· ο Ανδρέας Κριεζής και ο Γιώργος Ιακωβίδης είχαν ανειλημμένες υποχρεώσεις κάθε εβδομάδα, την ίδια μέρα, την ίδια ώρα· χρόνια τώρα. Συμπαίκτης τους, όποιοι είχαν την οικονομική ευρωστία να ανταπεξέλθουν στα στοιχήματα· εξέχουσες προσωπικότητες της ελληνικής βιομηχανικής κι εφοπλιστικής ελίτ. Μία ώρα αργότερα τα στοιχήματα είχαν ανέβει αρκετά, ενόσω λιγοστές, γεμάτες νόημα φράσεις, πετάγονταν από τα χείλη των τεσσάρων παικτών. Οι δύο συμπαίκτης περιοριζόταν σε συμπληρωματικό ρόλο, καθώς οι πραγματικοί πρωταγωνιστές της βραδιάς προσπαθούσαν ο ένας να κλέψει την παράσταση από τον άλλον.

Κι αυτό το ανεξήγητα γοητευτικό παιχνίδι συνεχίστηκε για ώρες ακόμη. Συγκεκριμένα, έως ότου ο κούκος του ρολογιού να σημάνει 23.30. Εκεί θα μπορούσαμε να πούμε ξεκάθαρα πως κάτι άλλαξε.

Την τράπουλα είχε στα χέρια του ο Κριεζής. Την ανακάτεψε με ένα παράζενο, στραβό χαμόγελο, που αλλοίωνε τα χαρακτηριστικά του. Μόλις τελείωσε το ανακάτεμα, άφησε την τράπουλα στο κέντρο του τραπεζιού και κοίταξε με φλογισμένα μαύρα μάτια τον οικοδεσπότη. Έπειτα, τίναξε προς τα πίσω τα σκουρόχρωμα μαλλιά του, και μίλησε με τη βραχνή ευγενική φωνή του.

«Λοιπόν, κύριοι, μας μένει μισή ώρα μέχρι τα μεσάνυχτα. Για έναν από εμάς απομένει μισή ώρα γενικώς.»

Σιωπή. Ήπιε μια μικρή γουλιά από το πράσινο ποτό του και συνέχισε.

«Σε μισή ώρα ακριβώς, ένας από εμάς θα αφήσει την τελευταία του πνοή σε αυτό εδώ το δωμάτιο. Ένας από εμάς δε θα ζήσει να δει την επόμενη μέρα. Η επιλογή θα είναι απολύτως τυχαία. Ο επιλεγμένος, όμως, δε θα έχει κανένα απολύτως δικαίωμα στη ζωή· σε μισή ώρα, θα σωριαστεί, και δε θα ξανασηκωθεί. Έχωσε με αργές μεθοδικές κινήσεις το χέρι του στην δεξιά

του τσέπη κι έβγαλε ένα περιστρόφο. Το ακούμπησε δίπλα στην τράπουλα, στο κέντρο του τραπεζιού. Έπειτα, κοίταξε τους συνομιλητές του, με την σειρά, στα μάτια. Πανικός κι έκπληξη. Κυρίως πανικός. Ο τύπος που καθόταν στα αριστερά του έκανε να σηκωθεί, με μία απότομη, αυταρχική κίνηση. Ο Κριεζής έπιασε το περιστρόφο και τον σημάδεψε.

«Κύριε Βολονάκη, μην κάνετε τον κόπο. Ας μην κάνουμε βιαστικές κινήσεις. Άλλωστε, αν προτιμάτε να πεθάνετε, δεν έχετε παρά να περιμένετε λίγο. Έχουμε σχεδόν 25 λεπτά, χρόνος αρκετός για όσα πρέπει να ειπωθούν και για όσα πρέπει ναπραχθούν. Κατ' αρχάς, σας οφείλω μία εξήγηση.

»Βλέπετε, ανήκουμε και οι τέσσερις στην ίδια κοινωνική τάξη.

Είμαστε πλούσιοι όσο λίγοι ακόμη στην Ελλάδα. Εσείς, κ. Βολονάκη, με τα καράβια σας, εσείς κ. Αλταμούρα με το εργοστάσιο χάρτου· κι εσύ, Ιακωβίδη, με τις αμέτρητες εκδόσεις σας· κι εγώ φυσικά, δε βγάζω τον εαυτό μου απ' έξω. Κι εγώ, μετά από τόσα χρόνια έχω καταφέρει να έχω ένα σεβαστό ποσό στην τράπεζα, ικανό να μου προσφέρει όσα έχω· και δεν έχω· ανάγκη.

»Αλλά ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας. Δεν είστε πλούσιοι μόνο λόγω των επισήμων επαγγελματιών σας ασχολιών. Αλλά κυρίως λόγω των εκτεταμένων παράνομων πράξεών σας.»

Σηκώθηκε όρθιος, περπάτησε τρία βήματα κι άναψε τσιγάρο. Περιμένε καιρό αυτήν την στιγμή.

Το κεφάλι του νόμιζε πως πήγαινε να σπάσει, και πως τα μάτια του εξέιχαν τουλάχιστον τρία εκατοστά από τις κόγχες τους. Αλλά, γαμώτο, περίμενε καιρό αυτήν την στιγμή. Θα την απολάμβανε μέχρι το τελευταίο δευτερόλεπτο. Τους κοίταξε, σταθερά και διαδοχικά και τους τρεις στα μάτια.

Τράβηξε μια γερή τζούρα και συνέχισε. «Παράνομες σημαίνει εκτός νόμου· σημαίνει όμως κι ανήθικες. Ο εντιμότερος κύριος Αλταμούρας εμπορεύεται όπλα· όπλα που φθάνουν εδώ και τρία χρόνια στα χέρια των πειρατών της Σομαλίας, και φυσικά χρησιμοποιούνται για την επίταξη όπλων, την απαγωγή και συχνά τη δολοφονία αθώων πολιτών.

»Ο αξιότιμος κύριος Βολονάκης εμπορεύεται ναρκωτικά. Ναρκωτικά που καταναλώνουν παιδιά στην ηλικία των παιδιών του, παιδιά που ποτέ δε θα φτάσουν στην ηλικία του, παιδιά που συνηθίζουν να ζουν στη λάσπη, ψάχνοντας απεγνωσμένα τη δόση τους.

»Όσο για τον κύριο Ιακωβίδη, αυτός εμπορεύεται ανθρώπινες ψυχές, ανθρώπινα κορμιά. Πόρνες πολυτελείας, στοιβαγμένες σε παγωμένα δωμάτια, η μία πάνω στην άλλη, κρατιούνται στη ζωή με ένα μόνο κομμάτι ψωμί· τα χρήματά τους εννοείται τα κρατά ο, κατὰ την κοινωνία φιλεύσπλαχνος κροίσος, κύριος Ιακωβίδης.

»Κι εγώ; Εγώ δεν έχω κάνει τίποτε από όλα αυτά. Παραμένω αθώος. Αλλά όλοι μας απολαμβάνουμε την κοινωνική αποδοχή. Είμαστε όλοι μέλη της ίδιας κοινωνίας που θρέφει τους πλουσίους με το ψωμί των φτωχών. Τα καθάρματα συγχρωτίζονται με τους αθώους· γιατί τα καθάρματα ποτέ δε θα τιμωρηθούν για τις πράξεις τους. Τουλάχιστον όχι σε αυτήν εδώ τη ζωή. Θα συνεχίσουν την καθημερινότητά τους με τα όμορφα παιδιά τους, τις χαριτωμένες συζύγους και τις ακόμη πιο χαριτωμένες φιλενάδες.

Αλλά εδώ ακριβώς εγείρεται ένα σπουδαίο ζήτημα· αν δεν υπάρχει δικαιοσύνη εδώ και τώρα, κι αν τελικά δεν υπάρχει Θεός, τότε θα τιμωρηθούν όσοι διέπραξαν εγκλήματα εναντίον των συνανθρώπων τους.»

Έπιασε το περιστρόφο στα χέρια του και το περιεργάστηκε.

Κλι. Το απασφάλισε και το ακούμπησε ξανά στο τραπέζι, δίπλα στην τράπουλα.

«Ακόμη κι αν δεν υπάρχει δικαιοσύνη, ακόμη κι αν δεν υπάρχει Θεός, υπάρχει σίγουρα η Τύχη. Αυτή θα αποφασίσει ποιος πεθαίνει και ποιος ζουν. Αν πεθάνει ένας από τους αμαρτωλούς, σημαίνει πως η Τύχη δε λειτουργεί “τυχαία”, αλλά όντως υπάρχει κάτι. Αν πεθάνει ο αθώος, δηλαδή εγώ, τότε τίποτα δεν υπάρχει και ζούμε μάταια, σε έναν κόσμο που δεν πρόκειται να αλλάξει ποτέ. Σε κάθε περίπτωση, δύο αμαρτωλοί θα ζήσουν· θα ζήσουν γνωρίζοντας πως θα τιμωρηθούν, αργά ή γρήγορα, ή πως θα συνεχίσουν ατιμώρητοι να υπηρετούν μοναχά τους εαυτούς τους.»

Ο Ιακωβίδης πετάχτηκε όρθιος και ούρλιαξε, έξαλλος: «Είσαι τρελός! Θα φωνάξω την αστυνομία, θα σε κλείσω στο τρελάδικο, τρελάρα! Δεν μπορείς να με απειλείς μέσα στο ίδιο μου το σπίτι, θα το πληρώσεις, θα...»

Αλλά ο Κριεζής τον έκανε να σωπάσει. Του έχωσε με μία νωχελική κίνηση το περιστρόφο στο στόμα και του είπε: «Καλύτερα να κάνεις ησυχία. Αλλιώς μπορεί να είσαι εσύ

αυτός που θα πεθάνει, μόνο και μόνο επειδή το θέλω εγώ, και τυχαίνει να κρατάω ένα γεμάτο όπλο.»

Μόλις ο Ιακωβίδης σταμάτησε να σκούζει και να κουνιέται απεγνωσμένος, ο Κριεζής ξεκίνησε πάλι να μιλάει:

«Λοιπόν, αγαπητοί μου φίλοι, έχουμε ακόμη 7 λεπτά, και νομίζω πως πρέπει να τελειώσουμε. Σας έχω ένα παιχνιδάκι· είμαι σίγουρος πως θα σας αρέσει. Θα τραβήξουμε όλοι μας από ένα φύλλο.

Όποιος έχει το χαμηλότερο, πεθαίνει. Πώς σας φαίνεται; Έτσι κι αλλιώς δεν έχει σημασία· εγώ αποφασίζω. Εσύ, Βολονάκη, κόψε και τράβα.»

Ο Βολονάκης, πανιασμένος και με το χέρι του να τρέμει, έκοψε όπως· όπως και τράβηξε.

«Δείξε μας τι είναι.»

Ήταν ένα 8.

«Σειά σου», διέταξε ο Κριεζής τον Αλταμούρα και τον σημάδεψε ανάμεσα στα μάτια.

Τράβηξε 5.

«Ιακωβίδη, εσύ.» Τον κάρφωσε με τα μάτια του. Ο Ιακωβίδης έτρεμε από φόβο και οργή, και από τη θέλησή του να του ορμήσει. Αλλά το όπλο ήταν πλέον στραμμένο πάνω του, και δεν μπορούσε να το διακινδυνεύσει. Έτσι, με αργές, μεθοδικές κινήσεις, τράβηξε το φύλλο του.

Ήταν ένας βαλές.

Το χαμόγελό του συσπάστηκε από μία ανείπωτη ευτυχία, ενώ τα μάτια του Κριεζή, γουρλωμένα, έμοιαζαν, κόκκινα πλέον, να δακρύνουν από την ένταση.

Κοίταξε γύρω του, με δύο γουλιές τελείωσε το πράσινο ποτό του, πήρε την τράπουλα στα χέρια του και την περιεργάστηκε. Την ένωσε να χτυπά, σαν να είχε δικιά της καρδιά, σαν να είχε δικό της μυαλό, σαν να ήταν έτοιμη η ίδια να αποφασίσει για το μέλλον.

Ο κούκος χτύπησε 12. Ο Κριεζής τράβηξε. Κοίταξε το φύλλο του για τρία δευτερόλεπτα κι έπειτα, το πέταξε ψηλά στον αέρα.

Μέχρι το τραπουλόχαρτο να φτάσει στο πάτωμα, είχαν ακουστεί τρεις πυροβολισμοί, κι αίματα έτρεχαν από τις καρδιές των τριών ανδρών.

Το τραπουλόχαρτο, με αργές κινήσεις, έπεσε στο ξύλινο πάτωμα της σοφίτας, κι αναπαύθηκε γυρισμένο ανάποδα.

Ντέιβιντ Τένιερς: Μαϊμούδες πίνουν και χαρτοπαίζουν

Μαύρος κύκνος

Ιόλη Τέντε - Χριστιάννα Παπαναστασοπούλου

Και μόνο ο τίτλος αυτός κινεί την περιέργεια και διεγείρει την φαντασία σε σχέση με το τι μπορεί να πραγματευτεί αυτή η ταινία. Παρακολουθώντας τη λοιπόν πολύ προσεκτικά θεωρώ πως είμαι σε θέση να κρίνω αντικειμενικά το περιεχόμενο παρουσιάζοντας τα συν και τα πλην.

Περιεχόμενο: μία νέα και πολλά υποσχόμενη μπαλαρίνα επιλέγεται ανάμεσα σε χιλιάδες να πρωταγωνιστήσει στο γνωστό έργο του Τσαϊκόφσκι «Η λίμνη των κύκνων». Όμως, ενώ είναι εξαιρετική υποδυομένη τον «καλό» κύκνο, δεν μπορεί να προσαρμοστεί στο ρόλο του «κακού». Το αποτέλεσμα θα είναι η κοπιαστική δουλειά και η καθημερινή άσκηση να την κουράσουν σωματικά αλλά κυρίως ψυχικά. Όλη η κατάσταση σε συνδυασμό με κάποια έντονα προσωπικά βιώματα την κάνουν σιγά σιγά να τρελαίνεται, να χάνει τον εαυτό της και να μετατρέπεται σε έναν «κακό κύκνο». Το τέλος της ταινίας είναι συγκλονιστικό και θα πρότεινα σε όλους να τη δουν ανεξαργήτως φύλλο.

Πλεονεκτήματα: θίγει σημαντικά κοινωνικά θέματα σε ακραία μορφή βέβαια. Επίσης, η μουσική κατά τη διάρκεια όλης της ταινίας είναι εκπληκτική. Τέλος η Νάταλι Πόρτμαν η οποία υποδύεται την νεαρή μπαλαρίνα, δείχνει το μεγάλο ταλέντο της, λόγος για τον οποίο βραβεύτηκε με Χρυσή Σφαίρα ως η καλύτερη ηθοποιός της χρονιάς.

Μειονεκτήματα: σε πολλά σημεία το έργο είναι σκληρό και υπερβολικό σε σχέση με την κόπωση των χορευτριών επαγγελματικού μπαλέτου.

